

«ПЕСНЯ» Ў РАЗВІЦЦІ

«Песня года», «кампазітар года», «паэт-песеннік... Пакуль кожны жыхар нашай краіны сам для сябе вырашае, хто лепшы. Але ўжо з 2012 года ў Беларусі з'явіцца «Нацыянальная музычная прэмія ў галіне эстраднага мастацтва».

Лепшых з эстрадных вызначаць на конкурснай аснове. І можна сказаць — у нас на вачах. Таму што арганізацыйны конкурс будзе займацца Міністэрства культуры разам са «Сталічным тэлебачаннем». Гэта значыць, мы пачнем і пацым песні, якія ствараюцца ў краіне айчыннымі музыкамі. Гэты конкурс, хоць і накіраваны на непасрэдных слухачоў і аматараў песьні, але заснаваны ён у тым ліку і дзеля таго, каб прапанаваць творчасць беларускіх эстрадных выканаўцаў, каб павышаць аўтарытэт айчынных аўтараў: паэтаў і кампазітараў. Удзел у конкурсе возьмуць творчыя праекты, рэалізаваныя ў галіне эстраднага мастацтва. Адрэк пачынаецца з Новага года. Але арганізавачы конкурс збіраюцца ў тры этапы.

На першым этапе публікуецца анонс конкурсу ў сродках масавай інфармацыі і фармуецца адборная камісія. Яна, вывучыўшы прынятыя творчыя праекты, вырашае, якія канкурсанты прымаюць удзел у намінацыях, пазначаных для інтэрактыўнага галасавання. Інтэрактыўнае галасаванне ажыццяўляецца ў эфірах радыёвяшчання або на сайтах FM-станцый. Хто з выканаўцаў канкрэтна будзе вылучаны для ўдзелу ў другім этапе конкурсу, будучы паведамляць сродкі масавай інфармацыі ці сайты арганізатараў конкурсу.

На другім этапе адсочваюць працы канкурсантаў паче экспертны савет з ліку дзеячаў культуры і мастацтва, прадстаўнікоў сродкаў масавай інфармацыі. Пераможцамі ў намінацыях з'яўляюцца канкурсанты, якія набралі найбольшую колькасць балаў па дзесяцібальнай сістэме па выніках галасавання экспертнай рады.

Канкурсанты, якія праходзяць на другі этап конкурсу, прымуць удзел у заключным гала-канцэрце. Вось падчас яго і вызначацца пераможцы — шляхам адкрытага галасавання экспертнага савета і арганізаванага інтэрактыўнага галасавання. Пераможца атрымае прыз, які стане сімвалам конкурсу, дыплом лаўрэата і грашовую прэмію. Але найбольшага ўзнагарода для выканаўцы — тое, што рэальна дапамагае «раскруціцца». Тут найбольш пашансціць пераможцы ў намінацыі «Лепшая песня года»: ён атрымае сертыфікат на стварэнне музычнага кліпа. Але падчас конкурсу будзе вызначана «Лепшы выканаўца», «Лепшы калектыў выканаўцаў», «Адкрыйце год», «Лепшы кампазітар», «Лепшы паэт-песеннік», «Лепшы прадзюсар». Не забудзьце і карыфэру сцэны, таму што адна з прэміяў уручаецца «За ўклад у развіццё беларускай эстрады».

Ларыса ЦИМОШЫК.

Погляд праз гадзі

АБРАГАМ Налівай (Анатоль Наліваеў) — і спявае, і мастак у адной асобе. Ён адраджае старадаўнія яўрэйскія спевы пачынаючы ад XV стагоддзя. Спяваць падпояў вучыўся ў славуэта Міхася Забэйдзі-Суміцкага ў Празе. А ў 1945 годзе Абрагам-Анатоль замалеўваў Мінск — што было строга забаронена. Сёння, 5 студзеня, а 18.30 Абрагам Налівай дае канцэрт ў Мінскім яўрэйскім абшчынным доме (Харужы, 28). Але нават калі вы туды не паспееце, паслухайце, што гаворыць гэты 79-гадовы паважаны чалавек.

«Я папудна скончыў Праксую кансерваторыю ў Забэйдзі-Суміцкага!»

— Дык што такое кантарскія спевы? Адкуль яны? Якую гісторыю маюць у Беларусі?

— Усе ведаюць песні Ісака Дунаеўскага. А хто такі Дунаеўскі? Яго бацька і дзед — сусветназвестныя кантары, выхадцы з Беларусі. І па-сапраўднаму запісваць ту-тэйшую кантарскую музыку сучаснымі нотамі пачаў менавіта дзед Дунаеўскага і яго паслядоўнікі. Такім чынам, у XVIII-XIX стагоддзі была запісаная музыка ІІ-ІІІ стагоддзі, захаваная ў памяці пакаленняў. Бо кантарская музыка — гэта музыка, якую спявалі «чы тора» яўрэйскі афіцэнт ад пачатку складе 22 літары. І, што цікава, кожная літара «агучана» Усывшым. Гуслі Давыда таксама былі з 22 струн. І кантарская музыка — адтулі! На Беларусі гэта развіваецца з XIII стагоддзя. Для яўрэйў тут было найлепшымі ўмовы для малітвы, тут істэрарыяна і яны сюды прывезлі ўсю старадаўнюю культуру і яе захоўвалі надзвычайна строга!

«Гэта выключна рэлігійная музыка?»

— Гэта музыка сінагогі і вавол сінагогі. Напрыклад, вечар суботы. А потым пасля вечара суботы ідзе вярцара. А на вярцары гэтыя намоленныя людзі, кантары, маглі здыця спяваць ужо нешта народнае. Але ў тых жа традыцыях, у тым жа стылі. Па гучах яна ішла ад гэтых 22 літар, самі літары дыктавалі гэтую музыку. Гэта — не чаперашняя папса... Тая музыка, нават народная, яна ўсё адно ішла ад малітвы.

«А спевы гэтыя на ідыш ці на іўрыце?»

— У сінагозе — на іўрыце, як напісана ў Торы. А народныя спевы — яны ўжо на народнай мове свайго часу, на ідыш.

— Адкуль у вас талант і імгэт да аднаўлення кантарскіх спеваў?

— Ад 1946 года я працаваў у халтурнай яўрэйскай малярнай брыгадзе. Але гэта былі майстры добрага складу! У 1960 годзе было вырашана пасаць кагосцы на Вышэйшыя курсы рэстаўратараў. Для гэтага трэба было здаць «малюнак». А я з 1945 года займаўся ў мастацкай студыі Каткова. І адзіны талкы я здаў! Паехаў. Вучыўся ў пражскіх майстроў. Яны рэстаўруюць жываліс, і я вучыў у іх. І вось яны мне кажуць: «А ты ж з Беларусі? Дык заспявай нам якіх беларускіх песень!» Я стаў спяваць. А міма праходзіў Міхал Забэйдзі-Суміцкі, наш

«З Вагнерам мы ездзілі на падпольныя кантарскія канцэрты ў Маскву»

— Вы нарадзіліся ў Рагачове. А потым была гісторыя цудоўнага ўратавання з гэта. Як так атрымалася?

— Мой бацька быў «папоўскае атродзе». Самі разумееце, як да такіх стаяліся ў краіне ваяўнічага асізізму. Ён сам са Шклова, з Рыжкавіч, але паехаў у Рагачоў зарабляць сабе «пралетарскую бяграфію», рабіць бондарам. Калі ён жаніўся на майж маці, то маці паставіла ўмову, каб мне на восьмы дзень абразанне зрабілі! Яе бацька быў забіты большавікамі, ён быў вядомы гандляр у Рагачове. Я нарадзіўся ў 1931 годзе ў Рагачове, а ў 1935 мы выехалі адтуль у Мінск. Бацьку запрасілі на п'язавую стварыць бандарны цэх — па вырабе бочак. Дарчы, яго сапраўднае прызвічанне, і дзед, даўро, яго сапраўднае прызвічанне, і дзед, даўро, яго сапраўднае прызвічанне, і дзед, даўро, яго сапраўднае прызвічанне. А ён сабе запісаў Наліваеў, каб больш па-пралетарску былі. І пачалася вайна. Маці нас сабрала, і мы хацелі да яе сястры ў Маскву з'ехаць. Але атрымалася так, што маю сястрыца бацька перад самай вайной завёз да сваіх бацькоў

«3 Вагнерам мы ездзілі на падпольныя кантарскія канцэрты ў Маскву»

— Вы нарадзіліся ў Рагачове. А потым была гісторыя цудоўнага ўратавання з гэта. Як так атрымалася?

— Мой бацька быў «папоўскае атродзе». Самі разумееце, як да такіх стаяліся ў краіне ваяўнічага асізізму. Ён сам са Шклова, з Рыжкавіч, але паехаў у Рагачоў зарабляць сабе «пралетарскую бяграфію», рабіць бондарам. Калі ён жаніўся на майж маці, то маці паставіла ўмову, каб мне на восьмы дзень абразанне зрабілі! Яе бацька быў забіты большавікамі, ён быў вядомы гандляр у Рагачове. Я нарадзіўся ў 1931 годзе ў Рагачове, а ў 1935 мы выехалі адтуль у Мінск. Бацьку запрасілі на п'язавую стварыць бандарны цэх — па вырабе бочак. Дарчы, яго сапраўднае прызвічанне, і дзед, даўро, яго сапраўднае прызвічанне, і дзед, даўро, яго сапраўднае прызвічанне. А ён сабе запісаў Наліваеў, каб больш па-пралетарску былі. І пачалася вайна. Маці нас сабрала, і мы хацелі да яе сястры ў Маскву з'ехаць. Але атрымалася так, што маю сястрыца бацька перад самай вайной завёз да сваіх бацькоў

«А калі пачалі стаяць не падпольныя?»

— У 1986 годзе мастак Май Данцыц, з якім мы аднагодкі і даўня сябры, сказаў: «Ведаеш, я тут распачаў фармаваць яўрэйскую абшчыну, а ты фармуі канцэртную групу». І я, як заснавальнік «Гасцэўні Галубка», сфармаваў яе фактычна там. Мне далі шат, памяшканне ў Траецкім праэдмісе. Калі прайшоў парук так канцэртаў, нехта данёс у Міністэрства культуры

Кантар і мастак Абрам НАЛІВАЙ:

«14-ГАДОВЫМ ХЛОПЧЫКАМ Я ХАДЗІЎ ПА МІНСКУ 1945 ГОДА І МАЛЯВАЎ АЦАЛЕЛЯ СТАРЫЯ БУДЫНКИ»

у Рыжкавічы. І мы паехалі праз Марілеў, каб яе забраць, і нас нагналі немцы. Калі немцы ўвайшлі туды, праз тыдзень сабралі ўсіх яўрэйў у Рыжкавічах у гета, а яшчэ праз тыдзень расстралілі... Мама спачатку не скапілі, але нейкая суседка падказала немцам. Так і мы апыніліся ў гета. Уратаваў нас дзед, які быў праваслаўным святаром, пакуль не прыйшлі камуністы — служыў у Шклове. Яго амусяць называлі сярод людзей «поп-масленка». Дзед палюду план. У 20-я гады з нямецкага п'язавоу прыехаў сусед, прызвічанна Кавалькоў. І дзед аформіў маму як Кавалькову Агаф'ю Кузьмічыну. Апрагнуў расу, крмы і панёс гэты дакумент да нямецкага каманданта. Пераканаў іх, што нас скапілі памылкова, бо «большавікі агітатары агаварылі яго-пала, і гэтых людзей таксама». нас адпусцілі — а літаральна праз паўгадзіны гета цалкам расстралілі... Мы так і не змоглі атрымаць дакументаў ад знаходжанні ў гета, бо яго існавала ўсяго трыццаць... — Значыцца, спяваць прафесійна вы пачалі ў 1960-х гадах, калі вучыліся ў Забэйдзі-Суміцкага. А калі пачалі кантарскія спевы выконваць?

— Гэта было ў малярнай брыгадзе, дзе са мной побач працаваў былі вільненскі кантар, які скоўчыў Еўрапейскую кантарскую акадэмію. Ён сярбаваў з кампазітарам Генрыхам Вагнерам. А Вагнер у свой час быў канцэртмейісерам у сусветназвестнага кантара Кусевіцкага ў Варшаве. Мы пазнаміліся і з Вагнерам, ён даваў мне ўрокі. З Вагнерам мы ездзілі нават у П'іер ў Маскву на падпольныя кантарскія канцэрты ў 1960-70-я гады. Інтэлігенцыя збіралася, знаходзілі даволі вялікія памяшканні, прыходзіла больш за 50 чалавек. Вагнер мне даваў, а я брахаць не збіраўся, нават жонцы не казаву. Я пра гэта ўвогуле распавёў упершыню толькі два гады таму! Дарчы, на адным такім канцэрце ў Маскве была Ганна Герман... Я потым чытаў пра гэта ўспаміны яе мужа.

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

з немцаў. Па-другое, яны ж самі потым усё і панішчылі... І вось Каткоў мяне, 14-гадавага хлопчыка, паслаў з мальбертам замаляваць акварэлію старыя вуліцы. А потым у 1946 годзе я пайшоў у малярную брыгаду — трэба было дапамагачы маме, чавёра дзяцей усё-ткі... — Вы былі ў Мінску ў час вайны і ў першыя гады пасля вызвалення. Як вы ацэньваеце ступень яго разбуранасці ў 1945 годзе?

— Ацэньваць лёгка, бо мне ўдалося зрабіць каля 80-ці работ паваяннага Мінска. Яны дамінканскія кляштар узарвалі ўжо пасля вайны... Царква на месцы Генеральнай пракуратуры... Некалькі сінагоў... Татарскую мячэць, якую знішчылі і на гэтым месцы збудавалі гасцінчы «Юблеіны»... Палац графа Чапскага, на месцы якога цяпер крама «Чараўніца» на праспекце. Планамерна вынішчалася аблічча, абрысы ўтульнага еўрапейскага горада, Мінск рабіўся ўзровень горадам савецкім... Немцы ў 1941 годзе разбамбілі працягта 15-20. Гэта я кажу пра дамы, знішчаныя канчаткова. Разам са згарэлымі «каробкамі» — ну працягта 30, не больш. Зараз я займаюся ўпарадкаваннем свайх работ. Некаторыя з іх пашкоджаныя, некаторыя патрабуюць рэстаўрацыі, большасць трэба проста аформіць. Мае пенсія маленькая, таму даводзіцца ашчаджаць грошы, прадаваць некаторыя працы, каб аднавіць гэтыя, гадоўныя. Гэта не толькі мінскія карціны. Разам з малярнай брыгадай я ездзіў па ўсёй Беларусі, паралельна замаляваў старыя будынкі, храмы. І нядаўна я раптам зразумёў, што многія з гэтых будынкаў знішчаныя ў 1970-я гады, яны страчаныя незваротна. Таму хацу апрацаваць гэта, ўратаваць. Гэта — памяць пра тыя будынкі. Памяць для тых, хто павінен быць лепшым за знішчальнікаў.

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўважыў, што ў мяне амаль фатаграфічныя малюнак. А Мінск забаранялі пасля вайны фіксаваць і мастакам, і фатографам. Каб не было відаць, што разбурана было не так ужо і шмат. Па-першае, разлічвалі, відаць, спягнаць нешта

«Цялыя вуліцы Мінска знішчылі ўжо пасля вайны...»

— Многія ведаюць вас як мастака, які зафіксаваў Мінск у першыя гады пасля вайны... — Сяргей Каткоў, у якога я займаўся ў мастацкай студыі, заўваж